

Sylvia Gorak (ur. 1979)

– absolwentka Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu, dyplom w performans w pracowni prof. Jarosława Kozłowskiego i pracowni malarstwa prof. Jerzego Kałuckiego. Stypendystka m.in. Prohealvetia w Szwajcarii, CECArtsLink w Nowym Jorku i Landeshauptstadt Kulturamt w Düsseldorfie. Laureatka 5. edycji Biennale Sztuki Młodych „Rybie Oko”. Performerka, wokalistka – wystawy i koncerty m.in. w Carnegie Hall w Nowym Jorku. Autorka „Największego Zegara Słonecznego Na Świecie” (urban art) w Düsseldorfie. Obecnie czynnie zajmuje się performansem akustycznym (dysponuje czterooktawową skalą głosu) i konceptualnym, działa w międzynarodowym obiegu sztuki. Otrzymała stypendium Muzeum Susch Fundacji Grażyny Kulczyk. Współtworzyła międzynarodowy projekt Common Ground w CSW w Toruniu oraz w muzeach w Reykjavíku i Wilnie. Uczennica prof. Olgi Szwajgier – światowej sławy śpiewaczki operowej. Obecnie mieszka i pracuje w Leżajsku.

Sylvia Gorak (born in 1979)

– a graduate of the Academy of Fine Arts in Poznań, diploma in performance in the studio of Prof. Jarosław Kozłowski and in the painting studio of Prof. Jerzy Kałucki. Scholarship holder, among others, of Prohealvetia in Switzerland, CECArtsLink in New York and Landeshauptstadt Kulturamt in Düsseldorf. Winner of the 5th edition of the Young Art Biennale „Fish Eye”. Performer, vocalist – exhibitions and concerts, including at Carnegie Hall in New York. Author of the “World’s Largest Sundial” (urban art) in Düsseldorf. She is currently actively involved in acoustic performance (she has a four-octave voice scale) and conceptual performance and is active in international art circulation. She received a scholarship from the Susch Museum of the Grażyna Kulczyk Foundation. She has co-created the international Common Ground project at the CCA in Toruń and at museums in Reykjavik and Vilnius. A student of Prof. Olga Szwajgier, the world-famous opera singer. She now lives and works in Leżajsk.

KLUCZ W ZAMKU

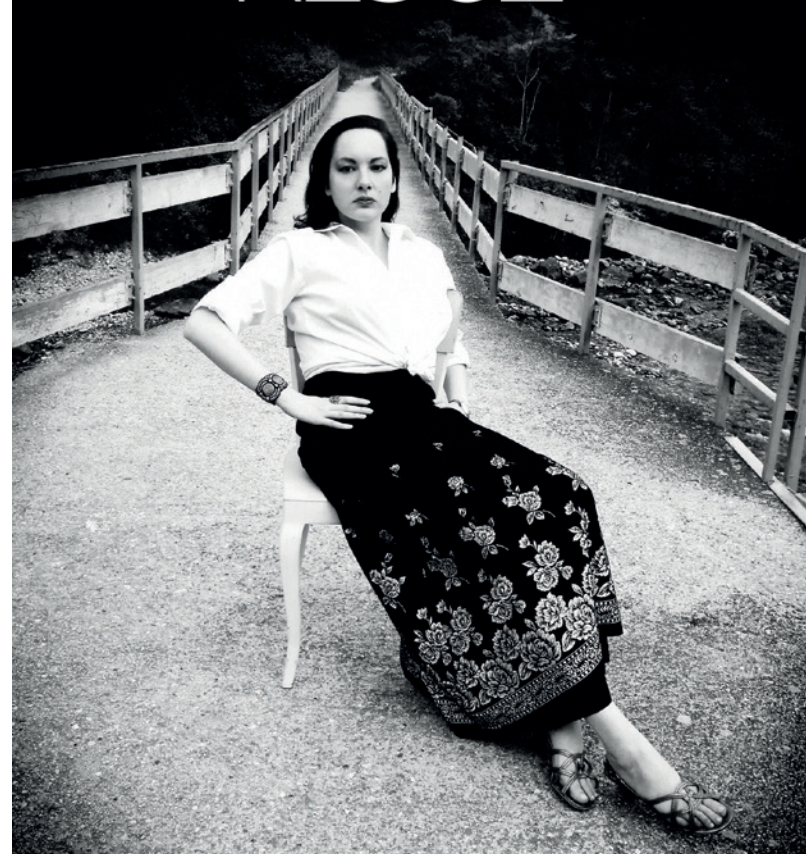
– cykl spotkań na żywo z polskimi artystkami i artystami w przestrzeni ekspozycyjnej Zamku. Podczas wydarzenia wybrane dzieło sztuki współczesnej, zestawione z muzealną kolekcją, wchodzi z nią w ciekawy i intrygujący dialog, ujawniając nieoczywiste na pierwszy rzut oka związki, inspiracje, zapożyczenia z minionych epok. To propozycja dla miłośników sztuki współczesnej, ale i tej dawnej, bo kluczem do zrozumienia „dzisiaj” jest „wczoraj”, także w sztuce. Spotkania prowadzi historyczka sztuki Monika Przykowska, Zamek Królewski w Warszawie.

KLUCZ W ZAMKU [The Key in the Castle]

– a series of live meetings with Polish artists in the exhibition space of the Castle. During the event, a selected work of contemporary art, juxtaposed with the museum’s collection, enters into an interesting and intriguing dialogue with it, revealing relationships, inspirations and borrowings from past eras that are not obvious at first glance. This is a proposition for lovers of contemporary art, but also of ancient art, because the key to understanding “today” is “yesterday”, also in art. The meetings are led by art historian Monika Przykowska, the Royal Castle in Warsaw.

KLUCZ
W ZAMKU

28.09.2024, GODZ. 16.00

SYLWIA GORAK

PERFORMANS BEZ ŻADNEGO TRYBU

[PERFORMANCE WITHOUT ANY MODE]

28 SEPTEMBER 2024, 4 P.M.

Performatywna praktyka artystyczna Sylwii Gorak przy pierwszym, naskórkowym odbiorze wydawać się może działaniem nastawionym jedynie na monolog wewnętrzny. Tymczasem przepływ energii pomiędzy artystką i wnętrzami, które mapuje ona swoim czterooktawowym głosem balansuje na pograniczu medytacji i naukowej wiedzy. Wykorzystywane przez artystkę zjawisko echolokacji, kojarzone ze światem przyrody i takimi zwierzętami jak nietoperz, jest przedmiotem zainteresowania badaczy poszukujących nowych metod wspierania osób z niepełnosprawnością wzroku. Praca z dźwiękiem i zmysłem słuchu od dawna wykorzystywana jest w różnorodnych kontekstach terapeutycznych, sam dźwięk

At first glance, Sylwia Gorak's performative artistic practice may appear to be an activity aimed solely at internal monologue. Meanwhile, the flow of energy between the artist and the interiors she maps with her four-octave voice balances between meditation and scientific knowledge. The phenomenon of echolocation used by the artist, associated with the natural world and animals such as the bat, is of interest to researchers looking for new methods to support people with visual impairments. Working with sound and the sense of hearing has long been used in a variety of therapeutic contexts, while sound itself remains an element of synesthesia for everyone, without excep-

tion, i.e. a cognitive process in which a person attributes to a given sense the impressions received through another sense. Thus, for example, we perceive blue as cool and low tones as warm.

zaś dla wszystkich bez wyjątku pozostaje elementem synestezji, tj. procesu poznania, w którym człowiek przypisuje danemu zmysłowi wrażenia odbierane innym zmysłem. W ten sposób np. odbieramy kolor niebieski jako chłodny, a niskie tony jako ciepłe.

Sylwia Gorak jest świadoma całego wachlarza sposobów oddziaływania jej wokalnych performansów na uczestniczącą w nich publiczność i nie skupia się w swoim działaniu jedynie na – skądinąd wirtuozerskiej – formie. Akt przesłonięcia przez artystkę oczu czarną szarfą i poznawanie pomieszczenia poprzez odbity od ścian i przedmiotów dźwięk jej śpiewu może być odbierany dosłownie i metaforycznie jako akt zacierania granic pomiędzy ludzkim ja i tym, co zewnętrzne. Spowolnione, trochę asekuracyjne ruchy, wynikające z braku wizualnej orientacji w przestrzeni, w pierwszej chwili przyciągają uwagę przede wszystkim do ciała performerki, ale jej uważność na bodźce słuchowe i próba rozpoznania tego, co dla niej niewidzialne, przekierowują uwagę obserwatorów także na otoczenie. To ważny aspekt koncepcji artystycznej Sylwii Gorak, bo jak sama mówi: Architektura

tion, i.e. a cognitive process in which a person attributes to a given sense the impressions received through another sense. Thus, for example, we perceive blue as cool and low tones as warm.

Sylwia Gorak is aware of the whole range of ways in which her vocal performances affect the participating audience, and she does not focus her work solely on the – otherwise virtuosic – form. The artist's act of covering her eyes with a black sash and exploring the room through the sound of her singing reflected off the walls and objects can be perceived literally and metaphorically as an act of blurring the boundaries between the human self and the external. Slow, somewhat reticent movements, resulting from the lack of visual orientation in space, at first draw attention primarily to the performer's body, but her attentiveness to auditory stimuli and her attempt to recognise what is invisible to her also redirect the observers' attention to her surroundings. This is an important aspect of Sylwia Gorak's artistic concept, because, as she says: Architecture is a so-

jest zjawiskiem dźwiękowym samym w sobie, wzmacnia właściwości głosu ludzkiego, śpiewu i dialogu. W niewidzialny sposób „organizuje” nasze życie społeczne. Nie tylko kształt, ale i historia przestrzeni, w których artystka performuje, wpływają na jej do pewnego stopnia improwizowaną wokalizę. Przykładem może tu być projekt Witch Rises Power by Singing, zrealizowany w ramach rezydencji w Bałtyckiej Galerii Sztuki Współczesnej, kiedy to Gorak odniosła się do herstorii związanych z budynkiem będącym w przeszłości więzieniem dla kobiet posądzonych o czary.

Zaproszenie artystki do cyklu „Klucz w Zamku” i wybór Dawnej Sali Poselskiej jako wnętrza dla jej kolejnej realizacji w intencji kuratorki wydarzenia jest swego rodzaju aktem feministycznym. Silny kobiecy głos spenetruje i wypełni bowiem salę wybrzmiewającą niegdyś gorącą politycznych sporów. Performance może być z jednej strony odbierany jako afirmatywny akt zaufania ludzkim zmysłom, z drugiej jako symboliczne kobiece przejęcie przestrzeni zdominowanej niegdyś przez język opresyjnych patriarchalnych narracji.

und phenomenon in itself, it enhances the qualities of the human voice, singing and dialogue. It invisibly 'organises' our social life. Not only the shape but also the history of the spaces in which the artist performs influence her to some extent improvised vocalisation. An example of this is the Witch Rises Power by Singing project, realised as part of a residency at the Baltic Gallery of Contemporary Art, when Gorak referred to herstories related to a building that was in the past a prison for women suspected of witchcraft.

Inviting the artist to the “Key in the Castle” series and the choice of the Old Deputy Chamber as the interior for her next project is, in the intention of the curator of the event, a kind of feminist act. A strong female voice will penetrate and fill a room once resounding with the heat of political strife. The performance can be perceived as an affirmative act of trust in the human senses on the one hand, and as a symbolic female takeover of a space once dominated by the language of oppressive patriarchal narratives on the other.